

ת"פ 31988/10/14 - שמעון עמר, תקוה עמר נגד מדינת ישראל, פרקליטות המדינה, המח' להנחיית, מוסמכי היועמ"ש

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 31988-10-14 מדינת ישראל נ' עמר ואח'
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת רקפת סגל מוהר
מבקשים 1. שמעון עמר
2. תקוה עמר
ע"י ב"כ עוה"ד סופיה פינצ'בסקי-רסקין
נגד מדינת ישראל
פרקליטות המדינה
המח' להנחיית
מוסמכי היועמ"ש
ע"י עוה"ד עפרה אורנשטיין

החלטה

לפני בקשה שניה לעיכוב ביצוע צו הריסה.

רקע

1. בתאריך 21.10.14 הוגש כנגד המבקשים כתב אישום שייחס להם עבירות של שימוש בקרקע חקלאית ללא היתר ובסטייה מתכנית, לפי סעיפים 204 (א) (ג) +208 (2) (7) לחוק התכנון והבניה תשכ"ה-1965.

בכתב האישום נטען כי המבקשים שהם בני זוג נשואים, מחזיקים שלא כדין במקרקעין בשטח של כ- 160 מ"ר, הידועים כחלקות 14 ו-21 בגוש 10580, בסמוך למחלף אולגה, על כביש מס' 2 (להלן: "המקרקעין") ומנהלים בהם מזנון בשטח כולל של כ-160 מ"ר (להלן: "המבנה"). עוד נטען כי חלקה 14 הינה בבעלות מדינת ישראל, ואילו חלקה 21 ששטחה 19,488 מ"ר נמצאת בבעלות במושע של מספר בעלים, וכי המקרקעין הוכרזו כקרקע חקלאית על ידי הולקחש"פ ביום 30.11.87, לא חלה עליהם תכנית מפורטת כלשהי, ובהתאם לתכנית חד/2020, החלה על המקרקעין מיום 11.5.14, ייעודם הוא שצ"פ. המבנה נמצא בתחום קו בניין של כביש מס' 2, שהינו כביש ארצי לפי תמ"א 3, קו הבניין הוא 150 מטר ואילו המבנה נמצא במרחק 13 מטר בלבד מקצה זכות הדרך המאושרת.

המבקשים הואשמו בכך שהקימו את המבנה על המקרקעין במועד בלתי ידוע לאחר שנת 1991 ומאז 14.1.09 ועד למועד בו הוגש כתב האישום, עשו בו שימוש ללא היתר בקרקע חקלאית ובניגוד לתכנית.

2. בתשובתם לכתב האישום כפרו המבקשים בעובדותיו וביום 29.5.16 לאחר שמיעת הראיות, הוכרע דינם ע"י כב' השופט ט' תדמור-זמיר אשר החליטה לזכותם מהעבירות של שימוש בקרקע חקלאית (סעיף 204(ג) לחוק התכנון והבניה) ושימוש בסטיה מתכנית (סעיף 204(ב) לחוק התכנון והבניה), ולבטל את האישום שהוגש נגדם בגין עבירה של שימוש ללא היתר, מטעמים של הגנה מן הצדק.

3. המשיבה לא השלימה עם תוצאות הכרעת הדין וערערה עליהן לבית המשפט המחוזי בחיפה. במהלך הדיון שהתקיים בערעור בפני בית המשפט המחוזי, חזרה בה המשיבה מערעורה על הזיכוי מן העבירה של שימוש בסטיה מתכנית, ומיקדה את טיעוניה כנגד ביטול האישום בעבירה של שימוש ללא היתר, מטעמים של הגנה מן הצדק.

4. ביום 16.10.16 ניתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי (עפ"א 23488-07-16) אשר קיבל את הערעור באופן חלקי וקבע כי **"יש לקבל את טענת ההגנה מן הצדק, אך התוצאה אינה יכולה להיות ביטול כתב האישום... טענת ההגנה מן הצדק ראוי לה שתתקבל, במקרה זה, בכל הנוגע למידת העונש שייגזר על המשיבים..."**

5. בהמשך ובהתאם לפסק הדין בערעור, הוחזר התיק אל בית המשפט לעניינים מקומיים בחדרה (כב' השופט ט' תדמור-זמיר) והמבקשים הורשעו על פי הודאתם בעבירה של שימוש ללא היתר לפי סעיף 204 (א) לחוק התכנון והבניה, ונדונו לעונשים כדלקמן:

א. קנס בסך של 3,000 ₪ אותו היה עליהם לשלם ב-6 תשלומים חודשיים, רצופים

ושווים החל מיום 20.3.17.

ב. חתימה של כל אחד מהם על התחייבות בסך 5,000 ₪, להימנע מלעבור עבירה לפי

סעיף 204 לחוק התכנון והבניה, על חלופותיו - במשך שנתיים.

ג. **צו הריסה למבנה לביצוע על ידם, עם עיכוב ביצוע לתקופה בת 3 שנים - עד ליום 20.2.20, על מנת לאפשר להם למצוא מקום חלופי להקמת המבנה.**

6. בגזר הדין שניתן ביום 20.2.17, הסבירה כב' השופט תדמור-זמיר את השיקולים שהביאו לתוצאה זו

ובהם השתהות המשיבה בהגשת כתב האישום באופן שיצר אצל המבקשים את התחושה כי מעשיהם אינם עולים כדי עבירה על החוק; הנזק שייגרם למבקשים שהיו אז בני למעלה מ-50, הורים לילדים וסבים לנכדים, המתפרנסים מהעסק אותו הם מנהלים במבנה במשך כ-25 שנה; מצבו הבריאותי של המבקש כפי שעלה מהמסמכים הרפואיים שהוגשו באותה עת, ועברו הפלילי הישן אשר כלל בין השאר שתי הרשעות קודמות בעבירות על חוק התכנון והבניה - האחת משנת 1996, בגין עבירות בניה ללא היתר, והשניה משנת 1999 בגין עבירה של אי קיום צו בית המשפט. מפני כל אלה סברה כב' השופטת תדמור-זמיר כי האיזון בין השיקולים השונים צריך להוביל למתן צו הריסה למבנה, תוך עיכוב ביצועו לתקופה ארוכה שתאפשר למבקשים למצוא מקום חלופי להקמת עסקם.

7. הבקשה הראשונה לעיכוב ביצוע הצו

בתאריך 17.12.19 פנו המבקשים לבית משפט זה ב"בקשה בהולה לעיכוב ביצוע מטעמים הומניטריים". בבקשתם עתרו המבקשים לעיכוב ביצוע צו ההריסה למשך 24 חודשים נוספים (החל מיום 20.2.20) וטענו כי משמעות הריסת המבנה נכון לאותם ימים תהא הרסנית במיוחד עבורם, שכן הם יאבדו את מקור פרנסתם וכבודם בשעה קשה במיוחד, בה מצבו הבריאותי של המבקש חמור יותר משהיה - הוא זקוק להשתלת כבד דחופה, חולה בסכרת והטיפול בו כרוך בעלויות גבוהות, וגם כלתם לקתה במחלה קשה של סרטן שד (ר') **האישורים הרפואיים שצורפו** - אירועים שארעו במהלך התקופה שבה היו אמורים למצוא לעצמם נכס חלופי שימש אותם לצורך הפעלת הקיוסק שבבעלותם.

בנוסף לכך טענו המבקשים כי במהלך התקופה שחלפה מאז נגזר דינם ועד כה הם **"שוב קבלו תלים של הבטחות מהרשות המקומית, לפיהן ישנה הכרה בזכויותיהם ובכוונת הרשות המקומית לסייע להם במתן זכויות כבדי-רשות בנכס חלופי לעסק"**, אך דבר לא קרה, וכי מאז הנוחות נוטה לטובתם שכן הנזק שייגרם להם כתוצאה מן ההריסה בעת הזו, יהא גדול לאין שיעור מהנזק שייגרם, אם בכלל, לציבור, כתוצאה מהמשך עיכוב ביצוע הצו.

8. בתגובתה לבקשה בתחילה, הודיעה המשיבה כי היא מסכימה, לפנים משורת הדין, ליתן למבקשים ארכה של שנה לביצוע הצו, בכפוף להפקדת ערבון בסך של 20,000 ₪.

בהתאם לכך ניתנה החלטתי מיום 7.1.20 לעכב את ביצוע צו ההריסה למשך 12 חודשים נוספים, דהיינו עד ליום 20.2.21, אך ללא צורך בהפקדה כספית.

10. דא עקא, שביום 12.1.20 הגישה המבקשת בקשה לעיון מחדש בהחלטה הנ"ל, בה נטען כי מנתונים שהסתברו לה רק לאחר שההחלטה כבר ניתנה, עולה שהתנהלות המבקשים היתה נגועה בחוסר תום לב כלפיה וכלפי בית המשפט. מנגד טענו המבקשים כי טענותיה אלה של המבקשת, נטולות כל יסוד.

11. לאחר דיון שהתקיים בפני בבקשתה הנ"ל של המשיבה, החלטתי לדחותה (ר') **החלטתי מיום**

25.3.20). זאת לאחר שב"כ המבקשים הצהירה כי משטח בטון אותו היה עליהם לפנות קודם לכן ולא פונה, יפונה באופן מיידי, ומאחר שסברתי כי נכון לעשה - משיקולים הומניטריים ומשיקולי מאזן הנוחות אשר נטה בעיני במקרה זה לכיוון המבקשים, אם אתן להם תקופה נוספת בת 12 חודשים לצורך ביצוע צו ההריסה, בכפוף לפינוי משטח הבטון שנותר במקום עד ליום 30.4.20. ואכן, בתאריך 16.4.20 הודיעה ב"כ המבקשים כי משטח הבטון נהרס ופונה מהמקום ותמכה את הודעתה בתצלום תואם.

הבקשה הנוכחית ונימוקיה

12. ביום 29.12.20 הגישה ב"כ המבקשים את הבקשה המונחת לפני - בקשה שניה לעיכוב ביצוע צו ההריסה למשך 24 חודשים נוספים החל מיום 20.2.20.

בבקשתה טענה ב"כ המבקשים כי הטעם העיקרי העומד בבסיס הבקשה הוא פגיעתה הקשה והרחבה של מגיפת הקורונה ומגבלותיה בהם, כתוצאה מכך שהם נאלצו לסגור את עסקם ובנסיבות החריגות שנוצרו גם לא עלה בידיהם לפעול להעתקת העסק כפי שהתכוונו לעשות בתקופת עיכוב הביצוע הראשונה. בנוסף לכך טענה ב"כ המבקשים כי מצבם הבריאותי של השניים החמיר וכי גם עתה נוטה מאזן הנוחות לטובתם.

13. לתמיכת טענות אלה צרפה ב"כ המבקשים מסמכים רפואיים שונים, ובדיון שהתקיים בפני רק ביום 13.4.21 (לאחר מספר דחיות מסיבות שונות), חזרה היא על נימוקי בקשתה והוסיפה באמרה: **"...בתקופת הקורונה היתה הנחיה של היועמה"ש לדחות את כל צווי ההריסה, אפילו את צווי ההריסה של הבתים של משפחות המחבלים דחו. אנחנו מבקשים לבוא לקראת המשפחה, אני מכתתת רגליים ביחד איתה כדי למצוא מקום שהיא תוכל להעתיק אליו את העסק ולקום בבוקר ולעבוד, אחרת ברגע שסוגרים את המקום זו תהיה התדרדרות, פשוט אובדן...".**

14. המבקשת עצמה אשר בקשה לומר את דבריה גם כן, דיברה בעיקר על מצבו הבריאותי הקשה והמחמיר של בעלה ובקשה כי בית המשפט יבוא לקראתם פעם נוספת.

עמדת המשיבה וטענותיה

15. בתגובתה בכתב לבקשה, טענה ב"כ המשיבה כי מדובר במי שקבלו "אורכת חסד של 4 שנים תמימות" מאז ניתן גזר הדין בעניינם וכי בבקשתם הנוכחית אין כל חדש ולכן ברי כי כל מטרתה היא לאפשר להם להמשיך ולהתפרנס מביצוע העבירה, כאילו לשם כך נועד עיכוב הביצוע.

16. בנוסף לכך טענה ב"כ המשיבה כי טענת המבקשים לפיה הם לא הצליחו לפעול לשם העתקת העסק

מהמקרקעין הנדונים לא נתמכה בדבר ואף לא הובאה מטעמים ראייה כלשהי להבטחות שלדבריהם ניתנו להם מעיריית חדרה בעניין זה.

17. טענה נוספת של ב"כ המשיבה נגעה לכך שבחודש אפריל 2019 הורשעו המבקשים בת"פ (חדרה) 12338-02-15 בעבירות מס חמורות, וכי גם באותו מקרה הם זכו להקלות מפליגות בשל מצבו הבריאותי של המבקש אשר למרות זאת נמצא כשיר לביצוע עבודות שירות במשך 9 חודשים. בהקשר זה אעיר כי בבדיקת התיק הנ"ל מצאתי שהמבקש אמנם החל לבצע את עבודות השירות ביום 8.5.19, אך סיים את ריצויין ביום 19.1.20 - "סיום בקיצור", דהיינו בכל מקרה כחודשיים לפני המועד בו ניתנה החלטתי בבקשת העיכוב הראשונה.

דין והכרעה

18. לאחר שנדרשתי לטענות ב"כ הצדדים ונתתי דעתי למאורעות השנה החולפת - בעיקר בהיבט של משבר הקורונה וגם בכל הנוגע למצב הבריאותי של המבקשים, החלטתי לקבל את הבקשה בחלקה וליתן למבקשים ארכה נוספת בת 15 חודשים החל מיום 20.2.21 לצורך פינוי המקרקעין והעתקת עסקם למקום אחר, או ביצוע צו ההריסה על ידם, כלשונה.

ואלה טעמי:

א. בהחלטתי הקודמת מיום 25.3.20 בה הוריתי על עיכוב ביצוע הצו למשך 12 חודשים עד ליום 20.2.20, כתבתי כי אני סבורה ש"נכון אעשה - משיקולים הומניטריים ומשיקולי מאזן הנוחות הנוטה בעיני במקרה זה לכיוון המשיבים, אם אתן להם תקופה נוספת בת 12 חודשים לצורך ביצוע צו ההריסה שהוטל עליהם בתיק זה".

התקופה אמנם ניתנה ואולם נראה לי כי לא ימצא מי שיחלוק על כך שאותם 12 חודשים שחלפו מאז היו חריגים מכל בחינה שהיא בשל משבר הקורונה, משמעויותיו והשלכותיו.

ב. משכך וגם לאור המסמכים הרפואיים המלמדים על כך שבמהלך אותה שנה חלתה גם המבקשת במחלה לא פשוטה, אני סבורה כי התוצאה הנכונה במקרה זה צריכה להיות מתן אותה הזדמנות שניתנה למבקשים בהחלטתי הקודמת, והפעם - בחלוף משבר

הקורונה, לפחות באופן שמאפשר תנועה, פעילות עסקית וכיו"ב, כך שיוכלו לממשה באמת, כלומר - ליתן להם את הארכה המספיקה לטעמי, לתור אחר מקום חלופי לעסקם, או לחלופין לבצע את צו ההריסה כלשונו.

ג. המבקשים אמנם לא הציגו בפני אסמכתא כלשהי ל"הבטחות הגורמים השונים בעיריית חדרה כי ימצאו עבורם מקום חלופי", כפי שהוריתי להם לעשות, ואולם גם בכך לטעמי, אין כדי להצדיק את דחיית בקשתם במלואה. זאת, על רקע המציאות יוצאת הדופן שהיתה מנת חלקם של תושבי העולם כולו ולא רק שלהם.

19. סוף דבר, הבקשה מתקבלת בחלקה באופן שעוכב ביצוע צו ההריסה יוארך עד ליום

20.5.22, דהיינו למשך 15 חודשים מאז 20.2.21.

מובהר בזאת למבקשים כי לא תינתנה אורכות נוספות.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ה סיוון תשפ"א, 05 יוני 2021, בהעדר הצדדים.